

Artista convidada

al Teatre Auditori
de Granollers

22/23

Teatre Auditori de Granollers

Júlia Barbany
Arimany

Júlia Barbany Arimany

Granollers 1994

Com a actriu sempre em trobo en la recerca d'un cos ridiculitzat, intentant mantenir-me en el que jo anomeno l'anti-baile o l'anti-moviment, una qualitat física que no és nítida als ulls d'aquells que observen.

A aquest estat interromput l'he anomenat performativitat tova, es tracta d'una aposta radical per la feblesa i la retirada permanent a escena. Si és considerat radical apostar per performativitats que posen el cos en risc, considero també radical apostar per sota, trobar el risc en la por a fer. El risc de passar una tanca electrificada arrossegant-se per terra per por a saltar-la per sobre. En definitiva, el risc de fer-ho malament. El risc de fer el ridícul com a dona.

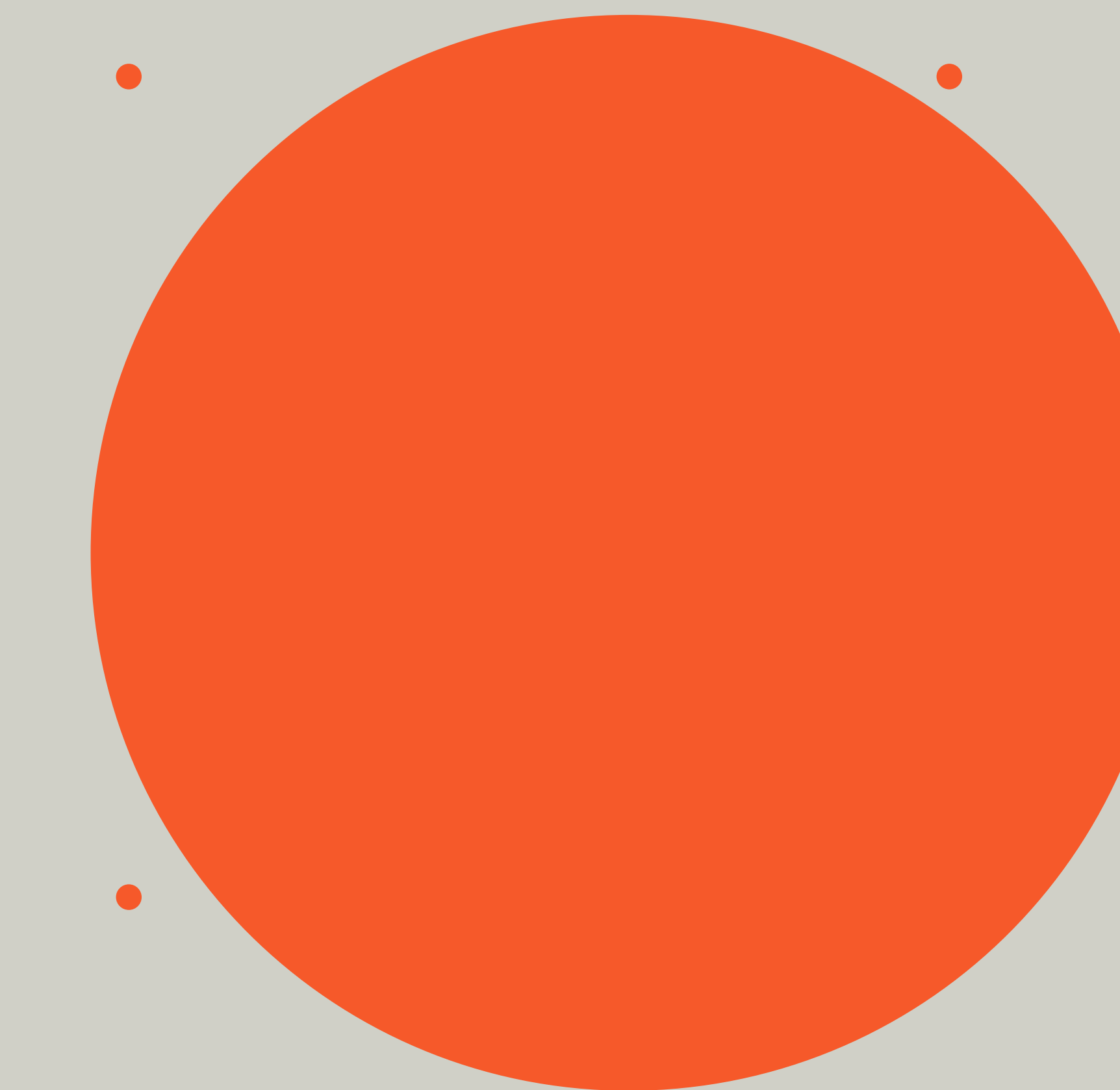
Aquesta performativitat, en ser tan tova, en ser tan fina, arriba fins i tot a ser translúcida com un paper de calcar, permetent-nos així veure el que passa inclús per sota d'aquesta performativitat. És a dir, permetent-nos veure l'actriu. Així doncs, per mi la performativitat tova és també per se una anàlisi de la interpretació, de l'actriu i la seva feina.

Per tal de poder continuar investigant aquesta performativitat tova, d'entrada, plantejo 3 eixos de treball principals:

El gadget pràctica a partir d'objectes que generen un boicot al cos, amb l'objectiu de ridiculitzar/fragmentar/transformar/etc. L'ús d'aquests objectes de forma irònica és una part important del meu treball, amb ells entenc l'escena com un cúmul d'investigacions que desemboquen davant del públic, cada un dels objectes té la seva enginyeria, el seu sentit i la seva agència abans i després d'arribar a les meves mans.

Fer com que faig aquesta pràctica pretén estudiar els usos que fa la interpretació de les tècniques relacionades amb el cos i el fracàs. Es tracta d'una anàlisi d'allò "teatral/construït/interpretatiu" en contraposició amb allò "performatiu/experiencial/sincer".

A l'anti-baile, la meua trobada amb el ridícul es genera sempre o bé a partir de la caiguda d'allò sublim o de l'elevació d'allò insignificant. L'anti-baile intenta trobar una qualitat de moviment dins un d'aquests dos desplaçaments.

<https://juliabarbany.hotglue.me/>

Júlia Barbany

Arimany

Performer i creadora d'escena híbrida que situa el seu treball en la ironia i els límits de la performativitat que denomina com a “tova”. La improvisació, els usos de l'humor, la teoria a partir del cos i l'objecte són alguns dels elements clau de la seva pràctica.

Graduada en Teatre Físic per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha cursat el programa de màster «LAPS» (Live Art and Performance Studies) a la Theatre Academy d'Helsinki, on va presentar algunes de les seves primeres performances en solitari.

Component des de 2016 del Col·lectiu Las Huecas, que es denominen com un grup de teatre polític en retirada permanent. Han presentat **Projecte 92** a nombrosos espais i actualment estan de gira amb la seva segona peça ***Aquellas que no deben morir*** guanyadora dels premis de la crítica i premi l'apuntador 2022.

El 2019 va presentar la seva primera peça de llarga durada en solitari ***Official presentation of the gadgets for our salvation***. El work in progress es va poder veure als In_ de La Poderosa i s'estrenà el gener de 2020 a l'Antic Teatre. Recentment ha estrenat la seva segona peça ***Diversión Obligatoria*** en co-producció amb el festival TNT, La infinita de l'Hospitalet i L'Antic Teatre. A banda de la seva feina com a creadora, ha participat en diferents processos com a performer amb Sara Manubens (Festival Grec), Cabaret Internet, Polivalents (Hangar.org), Estel Boada (La Capella) o Okey Confiance (Festival Salmon) d'entre altres.

Recentment, compagina l'activitat de performer i actriu amb l'ajudantia de direcció del director i dramaturg Ivan Morales en la creació d'una nova peça de gran format, així com també en l'acompanyament de lectures dramatitzades a la Sala Beckett.

És artista resident de Graner Centre de creació de dansa i arts vives en la categoria d'Artista emergent 2022.

OFFICIAL PRESENTATION OF THE GADGETS FOR OUR SALVATION

Partint de la idea de "identitat nacional", fa uns mesos, se'm van plantejar un seguit de preguntes entorn de la construcció i deconstrucció d'identitats nacionals. Com l'estètica i el "gadget" articulen dinàmiques d'esperança que, sembla ser, es veuen fallides davant l'imminent apocalipsi. Jo, apassionada dels còmics distòpic-futuristes i de les narratives apocalíptiques d'Isaac Asimov, des de molt petita vaig mostrar una gran fascinació per la fi del món, "Si algun dia em moro, m'agradaria que fos a la fi del món, tots junts, veient l'espectacle, despreocupats pel després, perquè no hi haurà després... Així seré important!" deia a la cuina de casa mentre tallava mongetes amb la meva mare. És també aquesta relació (mongetes-apocalipsi) la que em crida l'atenció. Com l'apocalipsi es relaciona amb nosaltres des de la intimitat? Què és viure en l'era en la qual les ideologies, la història i els recursos han arribat a la seva fi? És ser la generació de la fi del món un orgull i una garantia de transcendència històrica a la que no estem disposats a renunciar? Qui té dret o no a prendre partit sobre el futur? Quin subjecte constitueix l'era postapocalíptica? Quina serà la nostra identitat, més enllà de la humana com a tal? En l'era de l'ambigüitat, sembla que els nacionalismes es mantenen fermes en quant a motiu identitari. Aquest constitueix un dels nostres pilars fonamentals a l'hora de pensar-nos en futur. És per això que fan falta noves pertinences, divisions, patriotismes, per tal d'afrontar el vertigen emocional que ens suposa la imminent desintegració del terreny sota els nostres peus. I quin és el "gadget" que pot aportar-nos esperança cap a un futur ferm davant l'apocalipsi?

5 de Novembre | 20 h
Llevant Teatre

Més informació a
www.teatreauditoridegranollers.cat

DIVERSIÓN OBLIGATORIA

A ***Diversión obligatoria*** l'humor s'ha trencat; l'estructura de l'acudit s'ha vist alterada; i les paraules, sons i moviments s'han dislocat. En aquest món d'ombres un personatge lluita entre la depressió i la diversió. Partint d'una investigació sobre l'humor, el títol fa referència a “mandatory fun”; una estratègia que suposadament millora el rendiment d'una empresa a partir d'activitats que evocuen una diversió pretesament espontànea entre els treballadors. El “mandatory fun” esdevé el retrat d'una generació deprimida que es manté en l'auto parodia com a estratègia de supervivència. La nova era del post humor a xarxes entén l'existència desde el ridícul i ens dóna la benvinguda a la nova dictadura de l'humor.

28 d'Abril | 20 h
Llevant Teatre

Més informació a
www.teatreauditoridegranollers.cat